

kærligheder, og, skal jeg nævne et Exempel, saa vil jeg anføre Forøgelsen af Skovridernes Antal, som jo aldeles klart forudsætter en Omordning af Skovdistricterne, og hvis denne Omordning ikke skeer med største Vaerdsamhed, vil det ikke let være Andet muligt, end, at der indtræder en Forstyrrelse i de, jeg vil haabe, vellagte Driftsplaner, og at dette omstøder fører til et Tab for Statskassen. Men endnu mere frygter jeg det, der ligger bag ved, det, som er anført som Grund for os til snarest muligt at vedtage den i dens nuværende Skikkelse, det er de nye Driftsplaner, det er den forøgede Hugst. Nu veed jeg meget vel, at de hidtidige Driftsplaner i flere Henseender behøve Forbedring, og jeg har ogsaa hørt det, at hvor man vil fælde Træer, skulde fornemmelig være der, hvor Træerne staae saa tæt ved hinanden, at de kvæle hinanden i Vægen; men jeg skal dog hertil gjøre et Par Bemærkninger. For det Første troer jeg, det vil være temmelig almindelig bekjendt, at Mænd, der i en lang Række af Aar have agtet paa Træernes Udvikling og Væxt i de nordsjællandske Skove, med stor Iver have modsat sig f. Ex. den meget omtalte temmelig betydelige Forkortelse af den hidtilværende Turnus. Dernæst troer jeg, at den Omstændighed, at den forøgede Hugst hidtil ikke er foretagen, har mange Gange havt sin Grund deri, at det har manglet paa den nødvendige Arbeidskraft, og mange Gange deri, at Skovterrainet laa saa langt borte fra Markedspladsen, at man frygtede, at det ikke kunde betale sig, og andre lignende Grunde have maaskee ofte i Fortiden forhindret det, man nu ønsker. Aarsagen til, at jeg her har udtalt dette, er nærmest den, at jeg har villet aflægge et paalideligt localt Vidnesbyrd, som jeg troer at kunne afgive. Jeg har altsaa ikke villet udtale nogen bestemt personlig Mening, thi dertil troer jeg mig ikke kaldet; men jeg vil, som sagt, kun aflægge et localt Vidnesbyrd, og dertil knytte en Begjering til Bestyrelsen, det er den, at, naar Bestyrelsen gaaer over til den endelige Ordning af disse Forhold, at den da ikke vil forsmaae Raad og Veiledning af de Mænd, som i mange Aar have offret et langt Livs redelige Stræben paa de nordsjællandske Skoves

Cultur, at den ikke vil overvurdere — ja, jeg tør vel sige det, da det ikke er min Hensigt at ville krænke, — at den ikke vil overvurdere en omreisende Commissions maa skee gode Ideer, men tilvisse noget smaalige Erfaring paa de enkelte Steder. Jeg forlanger paa ingen Maade, at Regjeringen skal bøte sig for Fordom eller for en stædig Vedhængem ved det Gamle, men jeg troer dog nok paa den anden Side, at man kan ønske, at der ikke altfor meget maa kastes Brag paa Erfaringens talende Vidnesbyrd. Jeg skulde ikke have fremsort disse Bemærkninger i den Form, som jeg har gjort, hvis Sagen ikke stod saaledes, at det var umuligt igjennem noget Vædringsforslag at andre Noget paa det, der ligger bag ved Loven. Det Gæste, der var for mig at gjøre, var, at benytte Friheden til at gjøre en saadan Udtalelse, som jeg her har gjort.

Raben: Af alle de Sager, der ere behandlede her i denne Session, troer jeg ikke, der er nogen, der forholdsmaessigt er bleven behandlet med en saadan Hurtighed som netop denne Lov. Jeg kan ikke dertil see mere end to Grunde; den ene Grund kan være den, at Loven, som den ligger for os, i sig selv er saa god, at der Intet lader sig sige imod den, eller ogsaa, at Sagen selv er saa uvigtig, at man ikke bør anvende for megen Tid derpaa. Hvad den første Grund angaaer, da finder den ikke Sted, og jeg skal henvise til Udvalget selv, som har erklæret Loven for i det Væsentligste at være af den Bessaffenhed, at den ikke kan opfylde sit Formaal; hvad den anden Grund angaaer, da antager jeg, at dette Lovforslag maaskee er et af de vigtigste, som hidtil er kommet for i dette Thing. I andre Lande har man i det Mindste betragtet Statskovenes Behandling som en Sag af særdeles Vigtighed. Statskovenene bør ikke alene betragtes fra det finantistelle Standpunkt; men Staten bør anvende al mulig Omhu for, at Statskovenene kunne vedblive at være en Statsejendom, som kan conserveres til de snerreste Tider, for at man ikke til nogen Tid her i Landet skal savne Noget, der er absolut nødvendigt for Landet, nemlig Brændevod og Tømmer. Udvalget har betragtet Sagen som ikke at være god i den Form, den nu har,